



У Министарству иностраних послова Србије постоје два одељења која чувају архивску грађу веома битну за проучавање новије југословенске и српске историју. Када би се архивски фондови тих одељења отворили до краја за историчаре, који су својим радовима доказали да су професионалци у струци, пронашла би се и бројна документа битна за утврђивање последњих дана ђенерала Драгољуба Драже Михаиловића. Увидом у њихов садржај онемогућиле би се свакакве тврдње које изричу разноврзне особе.

Ја сам пре више од 12 година прегледао грађу Политичког архива Савезног министарства иностраних послова (данас је то Министарство иностраних послова Србије) трагајући за документима везаних за историју Српске православне цркве. Нешто сам објавио у тротомној књизи *Летопис Српске православне цркве 1946–1958. године*.

У том истраживању копирао сам понеки документ који је могао да користи за неку другу тему, за нека будућа времена или за неког од колега за кога сам знао да му може бити од користи. Тако сам забележио неколико сигнатура и копирао документа која су се односила на генерала Михаиловића. Читајући свакакве изјаве о Михаиловићу намеће ми се професионална обавеза да реагујем и укажем на знатно исправнији пут и начин за утврђивање истине.

Спорим тврдњења високог службеника Министарства правде да ће документа, која ће, наводно, добити из Лондона од Британаца када са њих скину забране на коришћење (а забрана постоји да се не откривају тајне акције британске политике која још увек има своје репове у савременим збивањима у Србији и са Србима) помоћи у расветљавању детаља судбине тела генерала Михаиловића.

У Политичком архиву Министарства иностраних послова налазила су се следећа докуманта:

1. Амбасада у Лондону обавестила је 17. јула 1946. Министарство иностраних послова, телеграмом Стр. Пов. Бр. 558, да је краљ Петар II Карађорђевић молио британског краља и америчког председника Харија Трумана да се заузму код југословенских власти у Београду за живот генерала Михаиловића: АМИП, Па/1946, кутија 45 фасцикла 17 стр. 375.

2. Станоје Симић, министар иностраних послова, обавестио је 15. јула 1946. амбасадора у Чехословачкој о следећем: „Извршењу пресуде Михаиловићу нико не може присуствовати.“ АМИП, Па/1946, Југославија, кутија 45 стр. 368.

3. Сава Косановић, југословенски амбасадор у Вашингтону, јавио је 14. јула својим надређеним о пријему код председника Харија Трумана али није навео о чему су разговарали. Јавио је, међутим, о кратком разговору са британским амбасадором у Вашингтону и о одговору на питање какву очекују пресуду ђенералу Михаиловићу: “Њима би била најнезгоднија осуда Михаиловића на доживотну робију!” Нажалост, нисам сачувао сигнатуру.

Прошле године сам, према договору са угледним уредником једних београдских новина, отишао у Архив Министарства иностраних послова да набавим копије трећег документа. Сматрао сам да ћу то лако урадити имајући у виду да знам систем претраге. Међутим, документ није на месту! Дознао сам, додуше незванично, да је у међувремену било изузимања архивске грађе из фондова.

Чишћења архивских фондова било је и у другим београдским архивима. Но, то је за неку другу прилику. Под условом да то некога занима.